

# РЕШЕНИЕ

№ 4589

гр. София, 04.02.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в**  
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Камелия Серафимова**

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **8492** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Н. В. А. от [населено място] срещу Заповед № 32863-2744/07.07.2025 година на ВПД Директор Главна дирекция“Национална полиция“ [населено място], с която последният отказал снемането на полицейска регистрация № 8284 от 26.07.2011 година по описа на 02 РУ при СДВР извършена на Н. В. А.

Развитите в жалбата оплаквания са за неоснователност и неправилност на оспорената заповед. Твърди се, че след като е настъпила реабилитацията, то същият е дал достатъчно основания за заличаване на последиците от осъждането. Искане се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание, оспорващият-Н. В. А., редовно и своевременно призован, се явява и поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това жалбата му се поддържа от адвокат А., редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно основателността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването-ВПД Директор Главна дирекция“Национална полиция“ редовно и своевременно призован не изпраща представител, но от процесуалния представител на същия е постъпила писмена защита.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 81213-267/10.03.2015 година Министър на вътрешните работи оправомощил директора и заместник- директорите на Главна дирекция “Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация.

На 23.01.2025 година оспорващият депозирал Заявление до Директор ГД“НП“, с което поискал да бъде снет от полицейска регистрация, извършена срещу него.

На 10.02.2025 година Директор ГД „НП“ депозирал до Директор СДВР Писмо, в което е посочено, че в ГД“НП“ е постъпило Искане, рег. № 328605-14/23.01.2025 година от Н. В. А. за снемане на полицейска регистрация, извършена му във 02 РУ при СДВР, изпратил копие на Преписка, вх. № 328605-14/23.01.2025 година за извършване на проверка по искането на оспорващия и след приключване на проверката, следва да се изготви мотивирано предложение за снемане или отказ от снемане на полицейска регистрация и преписката следва да постъпи в ГДНП за произнасяне.

На 02.04.2025 година до Директор ГДНП е депозирано Предложение от Директор СДВР относно издаване на заповед по чл.21,ал.1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, в което е посочено, че в резултат на извършената проверка по молбата на Н. В. А. се е установило, че на лицето е извършена регистрация на основание чл.68 от ЗМВР, като регистрация №8284/26.07.2011 година на 02 РУ- СДВР е извършена по преписка ЗМ-1959/20.07.2011 година по описа на 02 РУ при СДВР за деяния по чл.195,ал.1, т.4 о от НК и след приключване на разследването по ДП в СРС е внесен обвинителен акт по прокурорска преписка №32895/2011 година на СРП, а производството е приключило със Споразумение за налагане на условно наказание на заявителя с протоколно Определение на СРС, НО-12 състав за срок от 3 месеца, изпълнението на което на основание чл.66,ал.1 от НК е отложено за срок от 3 години,като протоколното Определение е влязло в сила на 29.07.2011 година и е предложено да не се сменя полицейската регистрация на оспорващия.

На 07.07.2025 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № 32863-2744, с която отказал снемането на полицейска регистрация № 8284 от 26.07.2011 година, извършена в 02 РУ при СДВР на Н. В. А..

Заповедта е връчена на оспорващия на 23.07.2025 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и доказателства, като и доказателства, че лицето издало Заповедта е заемало длъжността- Директор Главна дирекция“ Национална полиция“ към датата на издаване на отказа. С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

Оспорената Заповед рег.№32863-2744/07.07.2025 година на Директор Главна Дирекция“ Национална полиция“- Комисар,представява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- това е Директор Главна дирекция“ Национална полиция“,на когото изрично по силата на чл.68,ал.6 от ЗМВР е предоставено правото да издава заповеди за снемане на полицейска регистрация въз основа на писмено упълномощаване на администратора на лични данни/ Министър на вътрешните работи, на когото изрично последният с нарочна Заповед от 10.03.2015 година е предоставил правото на Директор и Заместник- директорите на ГД“НП“ да издават заповеди за снемане или отказ от полицейска регистрация/ Полицейската регистрация се сменя въз основа на писмена заповед на

администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица служебно или след писмено мотивирано искане на регистрирания. Това право е доразвито и залегнало и в разпоредбата на чл.21 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, съгласно която полицейската регистрация се сменя или снемането ѝ се отказва с писмена заповед на министъра на вътрешните работи или оправомощени от него длъжностни лица.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето З. В. към датата на издаване на заповедта е заемал длъжността ВПД Директор ГД“НП“ и е бил оправомощен с нарочна Заповед на Министъра на вътрешните работи да издава заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. Следва да бъде отбелязано, че правото на Директор ГД“ НП“ е делегирано от страна на Министър на вътрешните работи и то при изрично предвидена в закона възможност за делегиране на правомощия. Настоящият съдебен състав намира за уместно да посочи, че делегирането представлява възможност, предвидена в закона временно - за определен случай или период от време съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия/ в това число и на административно- наказателни/, се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия , актът се издава от името на органа ,на когото са делегирани.

Спазени са изискванията за форма по чл.59 АПК с означение на фактическото и правното основание- чл.68,ал.6. от ЗМВР.

При издаване на заповедта ответникът по оспорването е нарушил процесуално- правните и материално- правните разпоредби на ЗМВР.

Правната регламентация на полицейската регистрация се съдържа в чл.68 от ЗМВР, според която полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Органите на досъдебното производство са длъжни да предприемат необходимите мерки за извършване на регистрацията от полицейските органи. Полицейската регистрация е вид обработване на лични данни за лицата по ал. 1, която се осъществява при условията на този закон. За целите на полицейската регистрация полицейските органи- събират за лицата личните им данни, посочени в чл. 18 от Закона за българските лични документи, дактилоскопират и фотографират лицата, изземват образци за ДНК профил на лицата, като за извършване на действията по ал. 3, т. 1 съгласието на лицето не се изисква. Лицата са длъжни да оказват съдействие, да не пречат и да не възпрепятстват полицейските органи при извършване на действията по ал. 3. При отказ на лицето действията по ал. 3, т. 2 и 3 се извършват принудително с разрешение на съдия от съответния първоинстанционен съд, на който е подсъдно престъплението от общ характер, за което е привлечено като обвиняем. По силата на алинея трета на чл.68 от ЗМВР полицейската регистрация се сменя въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на

оправомощени от него длъжностни лица служебно или след писмено мотивирано искане на регистрирания, когато регистрацията е извършена в нарушение на закона, наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по чл. 24, ал. 3 от Наказателно-процесуалния кодекс, наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда, лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание, лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници. От своя страна редът за извършване и снемане на полицейската регистрация се определя с наредба на Министерския съвет- Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация. Легално определение на понятието „полицейска регистрация“ е дадено в чл.2 от цитираната Наредба, според която полицейската регистрация е дейност по обработване на лични данни на лицата по [чл. 3](#), която се осъществява при условията на [Закона за Министерството на вътрешните работи](#) (ЗМВР) с цел защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Данните от полицейската регистрация се съхраняват и обработват в информационните фондове на Министерството на вътрешните работи (МВР) по [чл. 28.](#)) Информационната дейност по тази наредба се осъществява по реда, определен в [ЗМВР](#) и в подзаконовите нормативни актове по неговото прилагане., като полицейската регистрация се извършва за всяко привличане на лице като обвиняем за извършено престъпление от общ характер, независимо от предишна такава, като се попълва нова карта за полицейска регистрация и се извършва ново фотографиране. Съгласно чл. 18 от Наредбата полицейската регистрация се сема служебно или след писмено мотивирано искане на регистрирания или наследниците му.

Писменото мотивирано искане за снемане на полицейска регистрация се подава в структурите и звената по [чл. 5, ал. 1](#) от регистрирания или наследниците му, като регистрираният или наследниците му задължително прилагат към искането документи, удостоверяващи наличието на основание по [чл. 68, ал. 6 ЗМВР](#)/ когато регистрацията е извършена в нарушение на закона, наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по [чл. 24, ал. 3 от Наказателно-процесуалния кодекс](#)., наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда., лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание, лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници.

Писменото мотивирано искане и документите, удостоверяващи наличието на основание по [чл. 68, ал. 6 ЗМВР](#), задължително се изпращат в структурата на МВР, която е извършила регистрацията, а ръководителят на структурата на МВР, която е извършила регистрацията. разпорежда извършване на проверка по административната преписка и. изготвя мотивирано предложение за снемане или за отказ за снемане на регистрацията съобразно установеното основание по [чл. 68, ал. 6 ЗМВР](#) с приложен към него комплект документи от проверката по преписката, като при проверката се изискват допълнително по служебен ред документи от прокуратурата, съда или друг компетентен орган, удостоверяващи наличието на основание по [чл. 68, ал. 6 ЗМВР](#), както и справка за съдимост на регистрирания, а мотивираното предложение и комплектът документи се изпращат в ГДНП съобразно сроковете за извършване на проверка и издаване на индивидуален административен акт по [Административнопроцесуалния кодекс](#).

От своя страна, в чл. 25, ал. 1 ЗМВР е предвидено, че за изпълнение на дейностите си органите на МВР могат да обработват лични данни. Органите на МВР могат да обработват и лични данни, получени от други органи, за целите, за които са предоставени, както и за защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Тези данни се препредават само с разрешение на органа, който ги е предоставил. Обработването на лични данни се осъществява при условията и по реда на този закон, на

Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ Регламент относно защитата на данните) (ОВ, L 119/1 от 4 май 2016 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) 2016/679" и на Закона за защита на личните данни – чл. 25, ал. 2 и 3 ЗМВР. По силата на чл.24, ал.1 ЗМВР, в Министерството на вътрешните работи се изграждат информационни фондове и звена за събиране, обработване, систематизиране, съхраняване, анализиране, изготвяне и предоставяне на информация. Обработването се осъществява при условията и по реда на Закона за министерството на вътрешните работи, на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета, и на Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/. В чл. 26, ал. 1 ЗМВР са предвидени правомощията на органите на МВР при обработване на лични данни, свързано с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство. Изрично в чл. 26, ал. 2 е предвидено, че сроковете за съхранение на данните по, ал. 1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни. В изпълнение на цитираната разпоредба Министърът на вътрешните работи е приел Инstrukция № 81213-748 от 20.10.2014г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер (по-долу Инstrukцията). В чл. 3 от същата инstrukция са посочени обстоятелствата, при настъпването на които се заличават личните данни на лица, които са събрани и обработвани във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Сред тях не е осъждането, вкл. настъпилата реабилитацията, както правилно е посочил и административния орган. В Решение от 30 януари 2024 г на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело C-118/22 е посочено, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване, като е посочил само, че лицето е наказано за умишлено престъпление от общ характер.

В чл. 27 ЗМВР е посочено, че данните от полицейската регистрация на лицата, извършена на основание чл. 68 се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

В чл. 1 от Инstrukция № 81213-748/20.10.2014 година е предвидено, че с тази Инstrukция се уреждат сроковете за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи (МВР) във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) и на проверки за наличие на данни за престъпления от

общ характер. В чл. 3 от Инструкцията са посочени обстоятелствата, при настъпването на които се заличават личните данни на лица, които са събрани и обработвани във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер.

От значение за настоящия спор е Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2024 г. по дело C-118/2022, NG, [ECLI:EU:C:2024:97](#), според което [чл. 4, § 1, букви в\) и д\) от Директива \(ЕС\) 2016/680](#) на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на [Рамково решение 2008/977/ПВР](#) на Съвета, разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, § 2, буква б) и чл. 16, § 2 и 3 от тази директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване. Тълкуването на приложимите общностни норми, направено в това решение са задължителни за всички национални съдилища в Европейския съюз, когато разрешават правни спорове и се налага прилагането на тълкуваните от СЕС норми.

В резултат предмет на отправеното преюдициално запитване е: тълкуването на [чл. 5](#) във вр. с [чл. 13, § 2, буква б\) и параграф 3 от Директива \(ЕС\) 2016/680](#) на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на [Рамково решение 2008/977/ПВР](#) на Съвета, във вр. с чл. 13, § 2, б. (б) и § 3 от същата, допуска ли национални законодателни мерки, които да водят до практически неограничено право за обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания и/или отпадане на правото на субекта на данните за ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните му?

След произнасянето на СЕС (голям състав) с Решение от 30 януари по Дело C-118/22 настоящата инстанция трябва да съобрази даденото в посоченото решение тълкуване което има задължителен характер за съдилищата и за административните органи.

Към настоящия момент няма данни в българското законодателство да са транспонирани разпоредбите на [чл. 4, параграф 1, б. \(в\) и \(д\) на Директива \(ЕС\) 2016/680](#) на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, съобразно които /в тази връзка и съображение (26) от Директивата/ администраторът на лични данни трябва да установи срокове за изтриването на събраните лични данни или периодичен преглед.

Съобразно Решението на Съда, [чл. 4, параграф 1, букви в\) и д\) от Директива 2016/680](#), разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, параграф 2, буква б) и чл. 16, параграф 2 и 3 от тази директива в светлината на [членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз](#), трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на

лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Според т. 70 от Решението на СЕС, [чл. 5 от Директива 2016/680](#) оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриването на личните данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им, но от т. 45 от Решението следва, че за да се подходящи сроковете за такава периодична проверка трябва- в съответствие с чл. 4, параграф 1, букви (в) и (д) от тази директива и в светлината на [чл. 52, параграф 1 от Хартата-в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението ми вече не е необходимо](#). Според тълкуването на СЕС подобно изискване не е изпълнено, когато, както в случая, единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

Съществено в съображенията на СЕС е задължението на полицейския орган- администратор на лични данни, съхраняващ лични данни, за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, осъден с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително при реабилитация на субекта, да извършва периодична проверка дали това съхранение все още е необходимо.

По този аргумент извършването на проверка в горния смисъл е предпоставка за законосъобразно провеждане на административното производство по [чл. 68, ал. 6 ЗМВР](#) за снемане на полицейска регистрация, инициирано след писмено мотивирано искане на лице, регистрирано по реда на [чл. 68 ЗМВР](#). Това означава, че в хода на административното производство по [чл. 68, ал. 6 ЗМВР](#) административния орган трябва да извърши проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По същество проверката освен предвидените в [чл. 19 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация](#) действия, трябва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя- субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в [чл. 68, т. 1-т. 5 ЗМВР](#) за заличаване на полицейската регистрация, но и на по широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Те включват естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната с полицейската регистрация цел във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (в този смисъл т. 67 вр. т. 62 и т. 69 от Решението по дело С-118/22 г. на СЕС), но в контекст на баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението ми вече не е необходимо.

Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимост, трябва да са обективирани в крайният акт, завършващ производството по [чл. 68, ал. 6 ЗМВР](#), а именно заповедта по [чл. 21, ал. 1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска](#)



[регистрация](#), и да са част от мотивите на органа за издаване на административния акт.

В конкретния случай, административното производство е иницирано въз основа на писмено искане от страна на оспорващия да му бъде снета полицейската регистрация на дата 23.01.2025 година, в което е посочил извършената полицейска регистрации и съответно на това към искането си приложил писмени доказателства. В хода на административното производство е извършена проверка, която да установи налице ли са основанията за снемане на полицейската регистрация. Резултатите от проверката са обективирани в Предложение, а последното е изпратено на Директор СДВР, а последният въз основа на събраните доказателства изготвил Предложение до Директор ГД „НП“, в което посочил, че не следва да се сменя полицейската регистрация, като ответникът по оспорването е издал Заповедта за отказ, без да събере информация относно дадените задължителни тълкувания в Решението на СЕС и само формално се е позовал на даденото Предложение за отказ за снемане на полицейската регистрация, като не е събрана необходимата информация относно личността на оспорващия, все още ли са налице основания за продължаване на полицейската регистрация и дали не се настъпили основания за нейното заличаване, а само формално и въз основа на Предложението / в което не се съдържа никаква информация/ е издал оспорената заповед, като не е отчетена субективната страна на деянието и обстоятелствата, при които то е извършено, не са взети предвид вредните последици, както и фактът, че след процесното ДП са изминали повече от 15 години, през които няма данни лицето да е извършило нови престъпления, а настъпилата реабилитация също е индигия, че субектът на данни представлява по-малък риск, ответникът по оспорването изобщо не е съобразил приетото в т. 59 от Решението по дело С-118/2021 СЕС, че "... понятието "умишлено престъпление от общ характер" е особено широко и може да се прилага към голям брой престъпления, независимо от естеството и тежестта им..... ", а според т. 60 "..... всъщност не за всички лица, осъдени с влязла в сила присъда за престъпление, попадащо в обхвата на това определение, рискът да са замесени в други престъпления е еднакъв, което да обосновава определянето на еднакъв срок на съхранение на засягащите ги данни. Ето защо в някои случаи, с оглед на фактори като естеството и тежестта на престъплението или липсата на рецидив, рискът, който представлява осъденото лице, не дава непременно основание за запазването до смъртта му на неговите данни в информационните масиви на МВР. В такива случаи вече не съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел (вж. по аналогия становище 1/15 (Споразумение PNR EC—K.), от 26 юли 2017 г., EU: C: 2017: 592, т. 205). Поради това съхранението им не съответства на принципа на свеждане на данните до минимум, предвиден в член 4, параграф 1, буква в) от Директива 2016/680, и е за период, по-дълъг от необходимия за целите, за които данните се обработват, което е в разрез с член 4, параграф 1, буква д) от тази Директива".

В оспорената Заповед липсват мотиви, от които да се направи извод защо личността на оспорващия е възприета като рискова и въз основа на какво е отказано снемането на полицейската регистрация, като тази преценка следва да се базира върху обстоятелства, настъпили след осъждането, за което се съхраняват данните в информационните масиви на МВР, а не само и единствено върху характера на престъплението, за което лицето е било осъдено и отказвайки заличаването на личните данни на оспорващия само от факта на осъждането, без да е изследвана необходимостта от продължаване на съхранението на тези данни, въпреки настъпилата реабилитация и продължителността на съхранението за целите, за които същите са били обработени, с оглед спазване на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, ответникът по оспорването е издал една незаконосъобразна заповед, като независимо от празнотата в националния закон, до привеждането му в съответствие с правото на ЕС, административният орган следва да прави във всеки случай на искане за снемане на полицейска регистрация конкретна преценка на необходимостта от съхранение на данните за целите, за които са събрани, за пропорционалност на срока на съхранение, както и периодични проверки дали все още съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, каквото в случая не е направено.



Това предпоставя отмяна на Заповедта и изпращане на административната преписка за ново произнасяне, при което ответникът по оспорването следва да извърши проверка и да се съобрази с Решението на СЕС и най-вече дали съхраняването на личните данни на оспорвания, свързани с извършената му полицейска регистрация през 2011 година, все още е необходимо за целите, за които те са обработвани или то понастоящем се осъществява в нарушение на чл. 4, ал. 1, б. В и Д от Директива 2016/680, налице ли е необходимост от продължаване съхраняването на личните данни на оспорвания и дали това съхраняване все още е необходимо за целите, за които личните данни са били обработвани, включително във връзка със защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, да обсъди дали липсата на данни Н. В. А. е извършил ново престъпление от общ характер, в периода след изтичане на наложеното му наказание представлява ли по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да укаже на оспорвания и на неговия процесуален представител, че понятията „неоснователност“ и „неправилност“ на заповедта не съществуват. На първо място преценка за основателност/ неоснователност/ е на жалбата, а не на Заповед. На второ място, в хода на съдебното производство съдът не проверява правилността на оспорения административен акт, а неговата законосъобразност, по критериите, визирани в нормата на чл.146 от АПК. На следващо място, правилността на един административен акт се проверява в хода на административно-производство пред по-горестоящ орган, а не пред съда.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорвания за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят такива, но преди да бъде определен техният размер, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Договореното възнаграждение е в размер на 1200 лева заплатено в брой при подписване на Договора за правна защита и съдействие, а съгласно чл.8,ал.2,т.3 от Наредбата за заплащане на адвокатската работа за дела по Закона за Министерството на вътрешните работи - 750 лева.

По силата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В конкретния случай, съдебният състав намира, че са налице основания за намаляване на адвокатското възнаграждение на адвоката и цената на адвокатската защита следва да се намали. Наред с това, В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)25 януари 2024 година на СЕС е посочено, че „Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния,

трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.

Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

В конкретния случай, делото не представлява правна и фактическа сложност, жалбата е изключително лаконична/ с посочени твърдения за неправилност и неоснователност на заповедта, няма изложени конкретни доводи и посочени правни норми, които да бъдат обсъдени, проведено е едно съдебно заседание и договореното възнаграждение в размер на 1200 лева е твърде високо и несъответства на оказаната правна защита. С оглед на това, възнаграждението следва да бъде редуцирано до размер от 750 лева и в полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 760 лева- заплатено адвокатско възнаграждение и внесена държавна такса по сметката на АССГ или еурова равностойност – 388,58 евро.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основании ечл.172,ал.2 АПК, Административен съдСофия-град

## **Р Е Ш И:**

**ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД № 3286з-2744/07.07.2025 година на ВПД Директор Главна дирекция“Национална полиция“ [населено място], с която последният отказал снемането на полицейска регистрация № 8284 от 26.07.2011 година по описа на 02 РУ при СДВР извършена на Н. В. А..**

**ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ВПД ДИРЕКТОР ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ“ ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.**

**СЪЖДА ВПД ДИРЕКТОР ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ“ ДА ЗАПЛАТИ НА Н. В. А. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 388,58 ЕВРО/ С ЛЕВОВА РАВНОСТОЙНОСТ-760 ЛЕВА/ РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ“.**

**На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ. Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.**

